

Ο διωκόμενος Χριστός - Του π. Δημητρίου Μπόκου

/ [Γνώμες](#)

Ο ΔΙΩΚΟΜΕΝΟΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

[Του π. Δημητρίου Μπόκου](#)

Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ Χριστὸς γεννήθηκε ἐπὶ τῆς γῆς, ὁ κόσμος κινήθηκε ἀμέσως ἑναντίον του. Ὁ Χριστὸς βρέθηκε ἐξ ἀρχῆς καταδιωκόμενος ἀπὸ τὶς ἀρχές καὶ ἐξουσίες «τοῦ σκοτεινοῦ τοῦ αἰῶνος τούτου». Μὲ τὴν ἀναχώρηση τῶν μάγων, ὁ Βασιλεὺς τῶν Οὐρανῶν φεύγει «δι' ἄλλης ὁδοῦ», κρυφὰ μὲς στὴ νύχτα, «εἰς Αἴγυπτον», κρυπτόμενος ἀπὸ τὸν θεομάχο Ἡρώδη. Ἀπὸ νήπιο ὁ Χριστὸς ζεῖ σὲ

διωγμό, καταδίωξη, έξορία, προσφυγιά, πόνο, βάσανα **(Κυριακή μετὰ τὴν Χριστοῦ Γέννησιν)**.

Γιατί ὁμως γίνεται αὐτό;

Ὁ Χριστὸς περιβάλλεται μὲν τὴν ἀνόθευτη ἀνθρώπινη φύση, αὐτὴν ποὺ τὰ δικά του χέρια «ἐποίησαν καὶ ἔπλασαν». Παίρνει τὸ σῶμα ποὺ ὁ ἴδιος «ἐν ἀρχῇ» ἔπλασε, «χοῦν λαβῶν ἀπὸ τῆς γῆς». Προσλαμβάνει τὴν ψυχὴ ποὺ ἡ θεϊκὴ του πνοὴ «ἐνεφύσησεν εἰς τὸ πρόσωπον» τοῦ πρώτου ἀνθρώπου. Διαπλάθεται «κατ' εἰκόνα» τοῦ πλάσματός του. Κάνει δικά του τὰ θεμελιώδη ἀρχετυπικὰ στοιχεῖα ποὺ ὁ ἴδιος ἐνέβαλε στὴν ἀνθρώπινη οὐσία. «Προσέλαβεν ὅλον τὸν Ἀδάμ, τὸν πρὸ τῆς παραβάσεως».

Ἀφήνει ἀπ' ἔξω μόνο τὴν ἀμαρτία. Δὲν εἶχε δημιουργήσει ἀμαρτία ὁ Θεός. Δὲν ἔβαλε τέτοιο πράγμα στὴ φύση τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὴ γεννήθηκε ἀπὸ τὴ θέληση τοῦ ἀνθρώπου. Ὑπῆρξε ἐπιλογή του, κατὰ συμβουλὴ καὶ προτροπὴ τοῦ ὄφους βέβαια. Προέκυψε ἐκ τῶν ὑστέρων. Δὲν ἦταν ἀναγκασμένος ἀπὸ τὴ φύση του νὰ ἀμαρτήσει ὁ ἄνθρωπος, προγραμματισμένος ἐκ κατασκευῆς. Ἦταν προαιρετικὴ ἐπιλογή του, καρπὸς τῆς ἐλευθερίας του καὶ μόνο ἡ ἀμαρτία.

Ὅμως, ἂν καὶ ἀφήνει ἀπ' ἔξω τὴν ἀμαρτία ὁ Χριστὸς, παίρνει πάνω του ὅλες τὶς συνέπειες ποὺ αὐτὴ προκάλεσε στὸν ἄνθρωπο. Τὸν δερμάτινο χιτῶνα τοῦ ἀνθρώπου ἐνδύεται τώρα ὁ Θεός. Περιβάλλεται τὴ θνητότητα μὲ ὅ,τι αὐτὴ συνεπάγεται. Ὅχι τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ τὰ λεγόμενα ἀδιάβλητα πάθη ποὺ συνεπιφέρει ἡ ἀμαρτία. «Πεῖνα, δίψα, κόπος, πόνος, τὸ δάκρυον, ἡ φθορά, ἡ δειλία, ἡ ἀγωνία», μὲ κορυφαῖο τὸν θάνατο.

Ζεῖ τὸν κατατρεγμὸ καὶ τὴν ταλαιπωρία ἐξ ἀρχῆς ὡς κοινὸς θνητὸς. Περνάει ὅλα τὰ στάδια τοῦ βιολογικοῦ κύκλου τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου. Ἀναλαμβάνει τὰ πάντα, «ἵνα τὰ πάντα ἀγιάσῃ». Γεννιέται, σπαργανοῦται, γαλουχεῖται, ἀναπτύσσεται, ἐνηλικιώνεται. Ἀπογράφεται «τῷ δόγματι τοῦ Καίσαρος» ὡς δοῦλος καὶ ὑπῆκοος ἀνθρώπου, φεύγει διωκόμενος στὴν Αἴγυπτο. Κοπιάζει, ιδρώνει, κλαίει ἐν ὄψει τῆς Ἱερουσαλήμ, ἀγωνιᾷ στὴ Γεθσημανῆ, πάσχει, ραπίζεται, βοᾷ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ «ἵνα τί με ἐγκατέλιπες», ἀποθνήσκει, θάπτεται.

Καὶ ὁ μὲν ἄνθρωπος διέρχεται ἀπὸ ὅλα αὐτὰ ὑποχρεωτικά. Δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ἀποφύγει. Εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐξουσία του. «Οὐκ ἐφ' ἡμῖν».

Ὁ Χριστὸς ὁμως δὲν ἀναγκάζεται σὲ τίποτε. **Κάνει τὰ πάντα ἐκούσια.** «Θέλων γὰρ ἐπέινασε, θέλων ἐδίψησε, θέλων ἐδειλίασε, θέλων ἀπέθανεν» (ἄγ. Ἰω. Δαμασκηνός). «Τὰ πάντα προσίεται (ἀνέχεται), ἵνα σώσῃ τὸν ἄνθρωπον».

Θέλησε νὰ τὰ περάσει ὅλα αὐτοπροσώπως, ὥστε στὸ ἀγωνιῶδες ἐρώτημα τοῦ

κάθε πάσχοντος: «Ποῦ εἶναι τώρα ὁ Θεός;» νὰ μπορεῖ νὰ τοῦ πεῖ: «Δίπλα σου εἶμαι, στὴ δική σου θέση, στὸν ἴδιο πόνο **ἐξ αἰτίας σου** κι ἐγώ».